Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Mart 2009 İşçi Bülteni Özel Sayı No: 418

Sermayenin seçim aldatmacasına kanmayalım!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Soyguncu, rantçı düzen partilerine oy verme, hesap sor!

Yerel seçimlere sayılı günler kaldı. Tüm burjuva partiler her seçim döneminde olduğu gibi çeşitli vaadlerle karşımıza çıkıyorlar. Birbirlerinden farklı olduklarını anlatıyorlar ve bunu yaparken biz işçi ve emekçilerin hafızası yokmuş gibi davranıyorlar. Yaşam koşullarımızın dibe vurduğu bu kriz döneminde faturayı bizlere ödetmek için çıkardıkları yasaları ne çabuk unuttular. Tüm sektörlerde yoğun bir şekilde yaşanan işten atmaları, fazla mesaileri, düşük ücretleri, taşeronlaştırmaları, sigortasız çalıştırmaları ne çabuk unuttular. Bizleri birbirimize düşürmek için yaydıkları şovenizm zehrini, Maraşlar'ı, Sivaslar'ı, Çorumlar'ı ve nice katliamları, aralarındaki kirli ilişkilerin gün gibi ortaya çıktığı Susurluklar'ı ne çabuk unuttular. Ancak biz bunların hiçbirini unutmadık.

Bugün AKP'sinden MHP'sine, CHP'sinden SP'sine, DSP'sinden DP'sine kadar tüm düzen partileri sahip oldukları gerici ve liberal programlarıyla bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin sözcüsü olmak için amansız bir yarış içindeler. İşçi ve emekçilerin alınteriyle biriken servetin üzerine konmak için her türlü yalanı rahatça söyleyebilmekteler. Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin temsilciliğine soyunan bu partiler, böylelikle biz işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını daha beter bir cehenneme çevirmeye adaylar. Ürettiğimiz toplumsal zenginlik, sermayenin haramileri ve hizmetkârları arasında paylaşılırken, bizlere de açlık ve yoksulluk reva görülmektedir.

Özellikle içinden geçtiğimiz bu kriz ortamında her an işsiz kalma tehlikesi ile karşı karşıyayız. Çalıştığımız tüm fabrikalarda ya ücretler düştü ya da mesailer uzadı. Artık eğitim ve sağlık, parası olmayana verilmiyor. Yaşadığımız kentin bölgeleri arasındaki sosyal eşitsizlik derin bir uçuruma dönüşmüş bulunuyor. Yol, çevre, ulaşım gibi sorunlar büyümeye devam ediyor. Ayrıca bu alanlar sermayeye sunularak büyük rant alanları haline getiriliyor. Bir de yaşam alanımız bu rant alanlarından biriyle çakışırsa bir çırpıda evsiz kalabiliyoruz.

Yaşam güvencemizin dahi olmadığı bu sistemde bir avuç asalak yaşadığımız kentleri kendisi için cennete dönüştürürken, bize de sofralarını zenginleştirmek düşüyor. Bunu ya üreterek yapıyoruz ya da ne yazık ki her seferinde yalanlarına kanıp oy vererek.

Bilmeliyiz ki bizden oy isteyen tüm düzen partileri, kendilerini, her gün kanımızı emip servetine servet katan sermaye sınıfının hizmetine adamışlar. Tüm bu partiler yolsuzluğun, hısızlığın, rüşvetin, adam kayırmanın, çeteleşmenin merkezi haline gelmişlerdir. Bu partilerin hepsinin geçmişi Amerika'ya ve IMF'ye uşaklıkla geçmiştir. Pastadan pay kapma konusunda anlaşamazlar ama işçi sınıfına ve Kürt halkına düşmanlıkta uzlaşmayı çok iyi bilirler. Özelleştirme saldırılarında ve kardeş halkların üzerine bomba yağdırılırken hepsi tek bir parti gibidir. Yani bu partilerin hepsi Amerikancıdır ve hepsi sermaye uşağıdır.

Sermayeye uşaklıkta sıra kollayan bu düzen partilerine verecek tek bir oyumuz yok!

Öyleyse bu partilerin herhangi birine vereceğimiz tek bir oy biz işçilere sömürü ve sefalet olarak geri dönecektir. Vereceğimiz tek bir oy özelleştirme, yolsuzluk, işsizlik olarak geri dönecektir. Tüm bunları bile bile bir kez daha bu sermaye uşaklarına oy verecek miyiz? Yanıtımız "hayır!" olmalıdır.

Sermayeye uşaklıkta sıra kollayan bu düzen partilerine verecek tek bir oyumuz yok! Biz işçi ve emekçilerin önünde tek bir seçim/seçenek durmaktadır. Ya bize sefaleti ve yoksulluğu reva gören sermaye sınıfına boyun eğip köle kalacağız. Ya da örgütlü mücadele yolunu tercih edip onyıllardır bizden çaldıklarının hesabını soracağız.

Gerçek olan şu ki, artık biz işçi ve emekçilerin mücadele etmekten başka şansı kalmamıştır. Tek kurtuluşumuz kendi sınıfımızın iktidarıdır. Onun için bugünden kendi mücadele taleplerimiz etrafında birleşmeli ve seçimler vesilesiyle tüm sınıf kardeşlerimize tek yolumuzun devrimci mücadeleden geçtiğini, kurtuluşun ancak sosyalizm de olduğunu anlatmalıyız. Kokuşmuş düzenden ve partilerinden hesap sormalıyız.

Düzen partileri için belediyeler rant ve yağma alanıdır!

Sermaye partilerinin adayları seçim vesilesiyle yalan vaatlerde bulunuyorlar, sadakalar dağıtıyorlar ve bunun karşılığı olarak da bizlerden oy istiyorlar.

Bizlerin yaşam koşullarının iyileşeceğini, işsizliğin ve yoksulluğun biteceğini, yine bizlere hizmet için aday olduklarını söylüyorlar. Yıllardır yalanlarla kendilerini var etmeye çalışan bu sermaye partilerinin artık hiçbir inandırıcılığı kalmadı. Onyıllardır biz işçi ve emekçilerin oy vererek desteklediği düzen partilerinin, gerçekte kime hizmet ettiğini görmek için bu partilerin belediyelerine bakmak bile yeterlidir.

Düzen partileri için belediyeler rant ve yağma alanıdır. Kendilerini ve yandaşlarını doyuracakları kapılardır. Bunu seçimler vesilesiyle, ortalığa saçılan yolsuzluklardan görüyoruz. AKP'lisinden CHP'lisine, MHP'lisinden DSP'lisine kadar tüm belediyeler yolsuzluk, ihaleye fesat karıştırmaya vb. her türlü kirli işin içindeler. Bu partilerin hizmet diye sundukları yol, köprü, park, bahçe gibi icraatlar aslında yandaşlarının ceplerini şişirmek için kullandıkları işlerdir.

Seçim arifesinde birbirlerine karşı çamur atma yarışına giren bu partilerin her bir açıklaması diğerinin kirli yüzünü ortaya çıkartmaya yetiyor. Ortalığa saçılan bu yolsuzluk batağının aslında daha büyük olduğu açıktır. Ceplerimizden çıkan paraların aslında nerelere gittiğini tahmin etmek çok güç değil. Ankara'da AKP'li Melih Gökçek'in BOTAŞ'ı dolandırmasından, devlet arazilerini şirketlere peşkeş çekmesine kadar, villalar için yaşam alanlarımızın yıkımından, kendi kurduğu taşeron şirketlere iş vererek belediyenin kaynaklarını iç etmeye kadar birçok icraatına tanık olduk. Bu sadece Ankara ile sınırlı değil. Her fırsatta işçilerin, emekçilere hizmet etmek için aday olduklarından dem vuran bu partiler, tam bir işçi düşmanıdırlar. Yıllardır belediyelerde yaygın bir sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve özelleştirme saldırısı uygulanmaktadır. Hizmetleri daha ucuza yaptırmak adına belediye işçileri işten çıkartılmış, çöp toplama, sayaç okuma vb. gibi işler yandaş taşeron şirketlere devredilmiştir. İstanbul'da olduğu gibi birçok belediye işçisinin maaşları ya geç verilmekte ya da taksit taksit verilmektedir.

CHP'li Kadıköy Belediyesi ise her ne kadar işçi ve emekçiler için hizmet ettiklerini söyleseler de sendikalaştıkları için işçileri işten atabilecek kadar işçi düşmanıdırlar. Ya da işten atılmaları protesto eden işçilere azgınca polisi saldırtabilecek kadar pervasızdır.

En ufak icraatlarında bile rantçı ve soyguncu kimliklerini ortaya seren bu partiler, bırakın yaşanabilir bir kent sunmayı, sıradan belediye işlerini bile yapmamaktadırlar.

Yaşanabilir bir kent ve insanca bir yaşam ancak ve ancak insanın insanı sömürmediği bir sistem olan sosyalizmde mümkün olur.

Pendik'ten bir işçi

Saraylara savaş, kulübelere barış!

Biz işçi ve emekçiler, hayatı yaşanır kılabilmek için üretiyoruz. Henüz şafak sökmeden sokakları pırıl pırıl yapıyoruz. Okullar, hastaneler, evler, koca koca işhanları, büyük plazalar inşa ediyoruz. Fabrikalarda temel ihtiyaçlarımızı üretiyoruz. Biz ürettikçe yollar otomobillerle doluyor, mağazalar mallarla. Bizim alınterimizle "insan" hayatı kolaylaşıyor ancak biz işçi ve emekçilerin yaşamı gün geçtikçe daha da zorlaşıyor. Pırıl pırıl yaptığımız sokaklarda yürüyemiyoruz. İnşa ettiğimiz okullara çocuklarımızı gönderemiyoruz. O inşe ettiğimiz büyük plazalara, işhanlarına yapımı bittikten sonra giremiyoruz. Kendi ellerimizle yaptığımız hastanelerin kapısında ölüme mahkûm ediliyoruz. Ürettiğimiz otomobillere sahip olmak aklımızdan bile geçmiyor. Ürettiklerimizle tıka basa doldurduğumuz mağazalardan eşya satın alamadığımız için moralimiz bozuluyor.

Ya o evler… Harcını karıp kolonlarını dikerken denize sıfır manzarasına bakıp hayallere dalıyoruz. Bu evlerin yolları ne kadar güzel. Hepsi de şehre yakın. Hepsinin kapısının önünde araba. Camlardan hiç soğuk girmiyor. Girer mi hiç... yılların ustası yerleştirdi onları. Kombiyi de taktık mı ev sıcacık. Kendi evimiz gibi yapıyoruz ama bu evlere hiçbir zaman sahip olamıyoruz. Bize düşen ise derme çatma kondular oluyor.

Fabrikaya gidip gelirken bu güzel evler gözümüze çarpıyor ve "belki bir gün olur" diye aklımızdan şöyle bir geçiveriyor. Sonra biraz daha düşündüğümüzde "işten çıkarılmayalım da o bize yeter" diyoruz.

Yaşadıklarımız geliyor aklımıza. Aydos'tan sabahın karanlık vaktinde fabrikamıza gidip hava kararıktan sonra evimize dönüşümüz. Değişik sektörlerde çalışıyoruz. Tekstil, metal, inşaat… Bir gün evlerimizi boşaltmamız için tebligatlar çıkageldi. Oysa biz sadece işe gidip geliyor ve yolları bozuk, her yere uzak olan mahallemizdeki derme çatma kondularda yaşamaya çalışıyorduk. Ürettiklerimize sahip olmak çok uzak geldiği için onlara göz dikmemiştik. İş saatlerimizin uzunluğu ve yaşadığımız yerin uzaklığından dolayı kimseye zarar verecek vaktimiz ve şansımız da yoktu. Ama yine de yıktılar evlerimizi. Çok direndik. Uzun süre yıktırmadık. Malum başımızı sokacak bir evimiz olmayacaktı. Ancak bir kere karar vermişlerdi, küçük kondularımızı yıkacaklardı. Yıktılar da…

Sonra duyduk ki buralar zenginlere hibe edilmiş.

Yani bizim altına çektiğimiz otomobiliyle bir iş adamı mahallemizi gezmiş, bizim yükselttiğimiz plazasında belediye ile pazarlığını yapmış ve harcını kararken, kolonunu dikerken hayaller kurduğumuz o sıcacık evine dönüp ailesine müjdeyi vermiş: o tepe artık bizim. Sadece bu tepe değil göz koydukları. Bu sadece bir kısmı. Bu yedi tepeli güzel şehrin her tepesine göz dikmişler. Sırada Kutköy'ün kalan kısmı, Gülsuyu, Gülensu ve daha nice "bizim gibilerin" yaşadığı tepeler. Birde buna hoş bir isim takmışlar ki bir resmiyeti olsun. Hükümetle el el verip bu "tepe hırsının" adını "KENTSEL DÖNÜŞÜM" koymuşlar.

Peki, niye bunca zaman durdular da birden yaşadığımız küçük evlerimize göz diktiler. Onlara denize yakın, güzel yolları olan görkemli evler yetmiyor mu? Zaten kaç kişiler ki? Bütün bu tepelere sahip olsalar da yetinmezler ki? Nedir bu "tepe" hırsı? Nedir bizi evlerimizden atmaya çalışan zorbalığın nedeni? Onlar istememiş miydi ki gözlerinin önünde olmayalım sadece fabrikalarında çalışıp ceplerini dolduralım, yollarını temizleyelim, evlerini yapalım, plazalarını inşa edelim ve tüm bunları güneş battıktan sonra ya da hiç doğmadan yapalım diye.

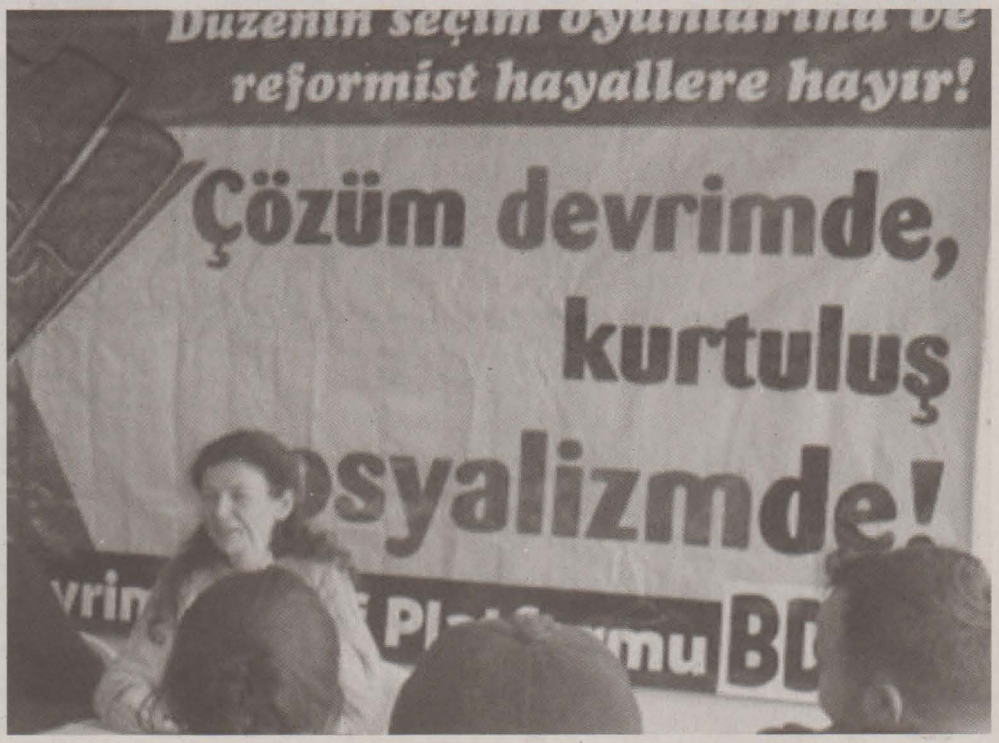
Bu "Kentsel Dönüşüm" dedikleri tepe hırsının biz emekçiler için olmadığı açık. Çünkü bize alternatif olarak gösterdikleri inşaatları yine biz yaptık. Bize hangi malzeme verildiyse biz onu inşa ettik. Yazık ki çabuk bitti çünkü doğru dürüst malzeme getirmediler. Bizim derme çatma evlerimiz bu apartmanlardan daha sağlamdır. Bizi gerçekten düşünseler ölüme göndermezler.

Anlaşılıyor ki bizi evlerimizden edip ölüme göndermeleri "başkalarını ölümden kurtarmak" için olsa gerek. Çünkü yaşadığımız şehir deprem fay hattı üzerinde. Özellikle sahil tarafları daha riskli. Oralarda yaşayanlar malum bir zamanlar bizi buralara gönderenler. Şimdi de buralardan gitmemizi istiyorlar. Açıkçası bizi hayattan kovuyorlar. Adına da "Kentsel Dönüşüm" diyorlar.

Ancak "küçük" bir ayrıntıyı unutuyorlar. Bilmeliler ki bizi hayattan kovarlarsa kendileri de yok olur. Onlara o güzel yaşamı üreten bizim ellerimiz. Biz olmazsak onlar birer hiçtirler. Demire, kumaşa, tüm hayata şekil veren bu güçlü ellerimizin, uyku nedir bilmez bu kırışık gözlerimizin, nasır tutmuş ayaklarımızın, zehirlenmiş ciğerlerimizin, kar hırsı için ölmüş bedenlerimizin kafası bir atarsa kulübelerimize barış, saraylara da savaş ilan ederiz. Onlara bunu hatırlatmanın vakti geldi geçiyor bile.

Düzenin seçim oyununu bozalım...

İşçi sınıfın bağımsız devrimci adaylarını destekleyelim!

Çoğumuzun yaşam koşulları neredeyse dibe vurdu. Bundan birkaç ay önce üç kuruş maaşa çalışabiliyorsak kendimizi şanslı sayıyorduk. Şimdi ise işten atılmamışsak ve karnımızı doyurabiliyorsak kendimizi şanslı sayıyoruz. Ne imiş? Kriz varmış! Bu günlerde patronların ağzından düşürmediği bu kelimenin hemen sonrasında ya işyerimiz kapanıyor ya da ücretler alabildiğine düşüyor. Peki, yıllar boyunca kanter içinde çalışıp, evimize üç kuruş para götüreceğiz diye onun bunun ağız kokusunu çekip, bir kaza sonrası sakatlanmayı ya da ölmeyi göze alan bizlerin çalıştığı fabrikalar nasıl olurda birden duruverir. Patronların cebinde biriken o büyük servet bir anda nasıl ortadan kaybolur.

Evet, bir kriz var. Bunu yaşamımızda fazlasıyla hissediyoruz. Hemen her gün temel ihtiyaçlarımıza zam yapılıyor. Her gün işe gidip gelirken işten atılacakların içinde "ben var mıyım" diye düşünüyoruz. Her gece işten atılma korkusuyla uykularımız kaçıyor. Yani biz yıkıcı bir krizin içinde olduğumuzu patronlardan çok daha iyi biliyoruz. Ancak şunu da biliyoruz ki, bu krizi biz yaratmadık. Ama yine de bedelini her gün biz ödüyoruz.

Özellikle bu dönemde kriz bahane edilerek Türkiye'nin tüm sanayi bölgelerinde işten atmalar günbegün artıyor.

Zaten işsiz sayısının milyonları bulduğu ülkemizde, yeni işten çıkarmalar ile açlar ve işsizler ordusu büyüyor. Dolayısıyla hepimizin gelecek ile ilgili kaygıları da. Bir de yaşadığımız kentin zorluklarını düşündüğümüzde bu kaygılar kâbusa dönüşüyor. Çünkü bu kentin ulaşımı bir dert, kirası başka bir dert. Bir iş ve başımızı sokacak bir ev olduktan sonra eğitim, sağlık vb. ihtiyaçlarımız artık ikinci planda kalıyor.

Bugünler de kafamız bunca dertle doluyken bir gürültüdür gidiyor. Malum yerel seçimleri yaklaşıyor. Her yerde büyük otobüsler, onların üstünde kendini yırtan konuşmacılar, havalarda uçuşan vaatler. Kısacası biz işçi ve emekçilerin de bu topraklarda yaşadığı yine seçim döneminde birilerinin aklına geliveriyor ve bizden oy istiyorlar. Neden? Bize reva gördükleri açlığı, yoksulluğu, sefaleti onaylayalım da bizden çaldıklarını yerken boğazlarına takılmasın diye! Bu oy isteyen partiler ve sözcülüğünü üstlendikleri sermaye devleti bizi aklımızdan noksan belliyor olmalı ki, aralarındaki sahte tartışmalara inanmamızı bekliyorlar.

İşsizliğin ve hak gasplarının ayyuka çıktığı, elimizde kırıntı düzeyinde kalan sosyal haklarımıza bile göz diken patronlar ve onların sözcüsü düzen partileri seçildikleri takdirde "devlet bütçesinden her eve ayda en az bir maaş gireceği"ni söylüyorlar.

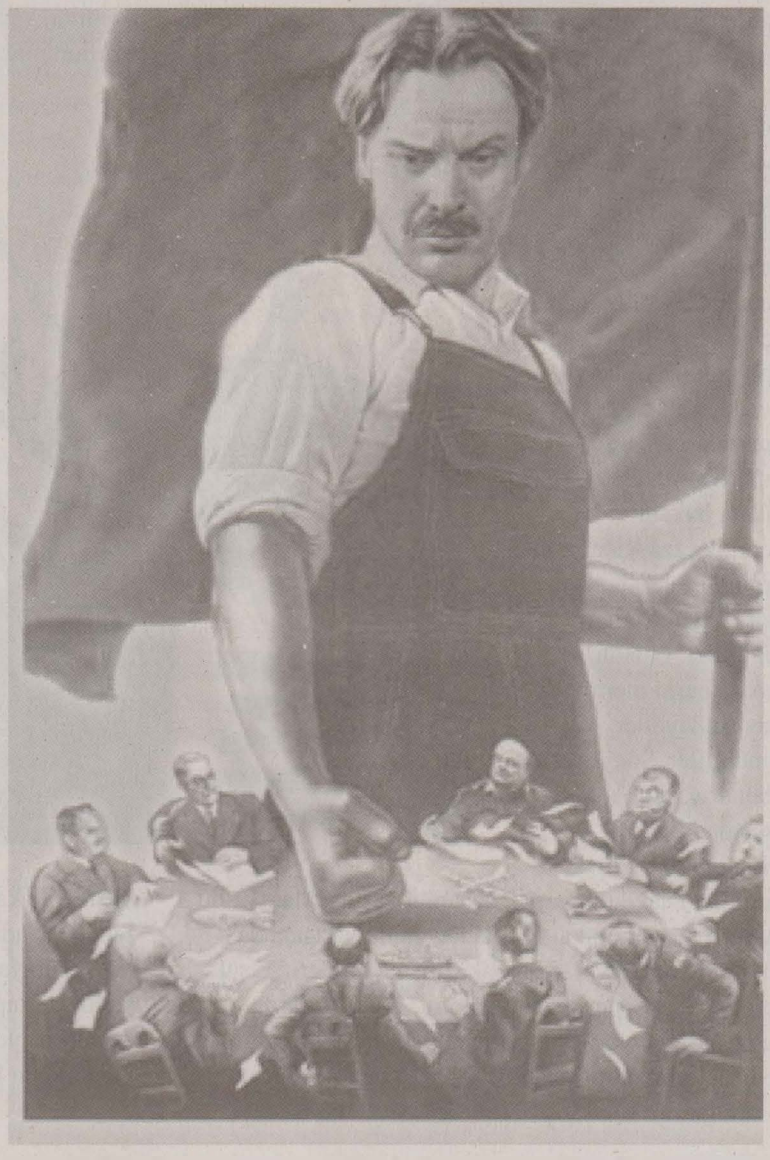
Kriz bahanesiyle her gün işten atılan binlerce işçi varken, İşsizlik Sigortası Fonu patronların yağmasına açılırken, kriz paketlerinde işçiyi değil de patronu kurtarma telaşına düşen sermaye partileri hiçbir sorunumuzu çözemez.

Seçim süreci başladığından bu yana devlet bütçesinin %35'i meydanlardaki yalanlarla beraber havaya uçtu. Üretimdeki artışla övünen düzen ve düzen partileri, devlet bütçesinin yarısına yakınını seçimlere ayırdı. Kalan yarısının da nasıl bölüşüldüğü aşikâr. Bizim alınterimizden çaldıkları ve zorla aldıkları vergilerle yapılan yardımları büyük bir nimet gibi gösteriyorlar. Sadaka toplumu yaratmaya çalışıyorlar. Yardımların yerini de bir türlü tutturamıyorlar. Suyu olmayan köye çamaşır makinesi, elektriği olmayan köye buzdolabı yardımı yapıyorlar. Gerçi bir hayli zorlanıyorlar çünkü, bu köylerin henüz yolları yok. Diğer taraftan yardımlarıyla övünmekten geri durmuyorlar. Geri durmadıkları kadar da utanmıyorlar. Ki ortada bu kadar para dönerken Bornova'da bir ilköğretim okulunun kaloriferleri yakıt olmadığı için çalışmıyor. Velilerin "bu kadar kömür dağıtılacağına buraya yakıt gönderilsin" demesi üzerine okul müdürü "yakıt gelene kadar çocuklarınızı okula göndermeyin" diyebiliyor. Ancak haber gazetelere çıktıktan sonra okula yakıt gönderiliyor.

Tüm bu partiler o büyük otobüslerin üzerinde eğitime çok önem verdiklerini ve projelerini anlatıyor. İşte hepsi de eğitime ancak bu kadar önem veriyor. Çünkü sözcülüğüne soyundukları sermaye devleti, eğitimi, sağlığa, ulaşımı parası olanın yararlanabileceği bir ayrıcalık haline getirdi.

Evet bir seçim yapmamız şart! Ama bu kez bizi işsizliğe ve yoksulluğa mahkum eden bu düzenin sözcülüğünü yapan partiler arasında bir seçim yapmayacağız. Bu kez yapacağımız seçim kendi onurumuz ve geleceğimiz için olacak. Yani bu kez sömürünün ve yoksulluğun olmadığı bir ülke için mücadele etmeyi seçeceğiz. Evet bir seçim yapacaksak seçimimizi mücadeleden yana yapacağız.

Anadolu Yakası'ndan işçi ve emekçiler olarak; yaşanılabilir bir kent, insanca bir yaşam için, yağma ve soygun düzeninden ve onun sözcülerinden hesap sormak için, geleceğimiz ve onurumuz için seçimimizi mücadeleden yana yapacağız. İşçi sınıfının bağımsız devrimci programı etrafında birleşerek mücadele edeceğiz. Seçimlerde de bu programın temsilcisi **İstanbul Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Melek Altıntaş**'ı destekleyerek mücadeleden yana olduğumuzu dosta-düşmana göstereceğiz.

Sinter'in direnen kadınlarına ve DESA'nın direngen kadını Emine Arslan'a...

Yaşamın yarısından kavganın yarısına...

Önce madenlerin derinliklerinden geldiler. Karanlık koridorlarda, kömür tozu elleriyle başladılar, belki de tarihi kazımaya. Ardından yün eğirme makinalarından, evlerinde mutfaklarından geldiler, atölyelerde işliklerinin başından. Tekstil atölyelerindeydiler, metal kalıplarının başındaydılar, parça montajlarında, bantlarda, preshanelerde, boyahanelerde ve ev hizmetlerindeydiler. Kadındılar, yoktular, sayılmazdılar, ikincildiler, eksik etektiler, töreydiler, namusdular. Bu ağır çalışma koşullarının ardından geride sakat çocuklar bıraktılar, ölü doğumlar yaptılar, iş kazalarını yaşadılar, tecavüzlere uğradılar. Hem ana, hem eş, hem işçiydiler. Milyonlarcaydılar. Savaşları ilan eden tanrıçalardan, ne Amerika'nın eski dışişleri bakanı bakanı Condoleezza Rice'lardan, İsrail Dışişleri bakanı Tzipi Livni'lerden değildiler. Filistin'de, Irak'ta barut mermilerinin karşısındaydılar, dimdiktiler. Sovyetler'de silahların, fabrikaların başındaydılar, bilinçliydiler. Emekçi kadınlar. Dünyanın yarısı, yaşamın yarısıydılar. Ve bu sömürü düzeninin karşısında kavganın yarısına da taliptiler. Yıl 1857. 15 saatlik çalışma günleri, düşük ücretler ve ev işleri-çocuk bakımı. Dokuyorlardı, kumaşları, yünleri, ama aslında geleceksizliklerini ve de geleceklerini dokuyorlardı. Talep ettiler, haklarını, insanlıklarını istediler. Sömürücü patronlar ise vermemekte kararlıydı. Fabrika ateşe verildi ve 1857 yılı 8 Mart'ı tarihe yazıldı. Bu yangında yanan 111 kadın işçinin adı, bedeni ile birlikte tarihte yerini aldı Dünya Emekçi Kadınlar Günü.

Bu bedel işçi kadınların mücadelesini durdurmaya yetmedi. Tarih yazılmaya devam ediyordu. Oy hakkı istediler, "eşit işe eşit ücret" istediler, kreş hakkı istediler, kürtaj hakkı istediler. Ve kazandılar, işçi sınıfının mücadelesi ile birlikte, erkek işçilerle birlikte haklarını aldılar. Ve bugün barbar kapitalizm bu hakların hepsini geri istiyor, kazanılmış ne varsa etle tırnakla alınmış hangi hak varsa geri istiyor işçi sınıfından. İşçi sınıfının saflarındaki kadın işçilerden. Bu sömürücü düzende, 21. yüzyılda, teknoloji ve bilim çağında ölü doğumlar gerçekleşiyor hala, çocuklar donarak ölüyor, hastalıktan ölüyor. Kadınlar hastalıklardan kurtulamıyor. Tacize uğruyor, hakaretlere maruz bırakılıyor, şidddet görüyor, gece mesailerine bırakılıyor, kreş hakkı tanınmıyor, süt izni verilmiyor, savaşlarda esir ve köle tutuluyor, fuhuşa zorlanıyor.

Tüm bu saldırılar karşısında dünün 8 Martları'nı yaratanlar bugün susmamakta kararlı. Emekçi kadınlar alanlara, meydanlara çıkmaya devam ediyor. Fabrikalarda grevlerde en önde saf tutmaya devam ediyor. Bugün **Sinter**'de kadın işçiler direniyor. **DESA**'da **Emine Abla** sadece kendi için değil tüm işçi kadınlar için direniyor. Ve bugün yaşam mücadelesi veren binlerce, milyonlarca kadın bu kapitalist sistemin karşısında ayakta durmaya devam ediyor.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İsyan ateşini körükle zulmü rüzgarlara savur!

Zulme karşı isyanın adıdır Newroz. Yoksulluğa, sömürüye, aşağılanmaya karşı koymanın adıdır Newroz. Canımız kanımız üzerinde sefa sürenlere karşı yanan bir ateştir Newroz. Halkların devrimci başkaldırısıdır Newroz. Halkların kardeşliğinin diğer adıdır Newroz.

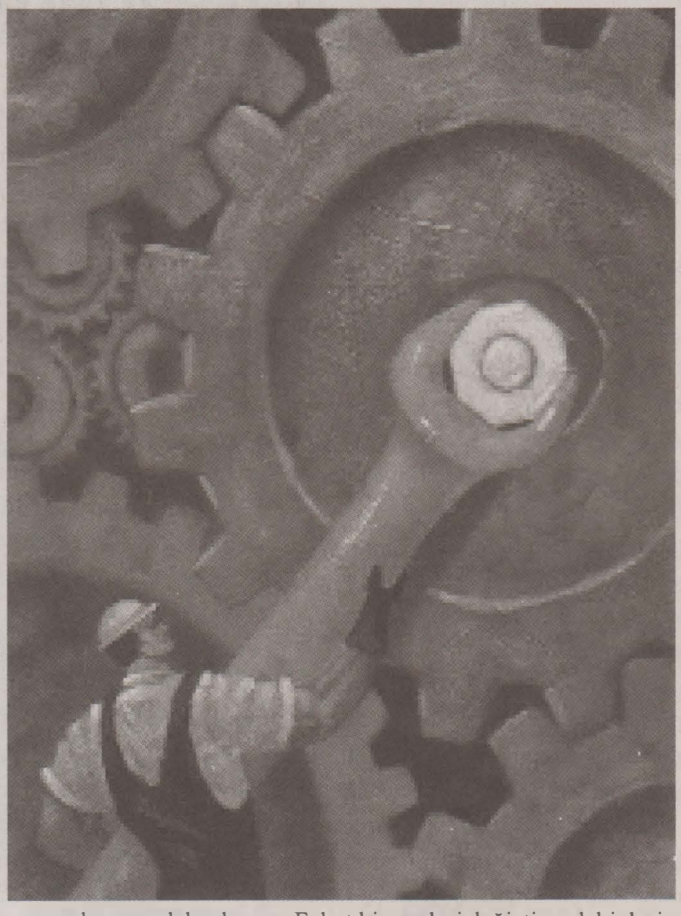
Zalim Kral Dehak yüzyıllar önce, emekçi halktan her gün birini kendisine kurban ederek yaşamını sürdürür. Halkın açlığı, sömürüsü, köleliği üzerine kurduğu tahtı yetmez, her gün daha fazlasını isteyerek, saltanatını kanla besler. Halkın kimisi korkudan, kimisi çaresizlikten elleri kolları bağlı bekler. Çocuklarını, eşlerini, kardeşlerini Zalim Dehak'ın kurban etmesine sessiz kalırlar. Bugün sıra kimde diye günler geçip gider. Zalim Dehak'ın askerleri gelip her gün bir kişiyi kurban olarak götürmeye devam eder. Ta ki sıra Demirci Kawa'nın çocuğuna gelene kadar. Askerler Demirci Kawa'nın çocuğunu Kral Dehak'a kurban olarak götürmeye geldiklerinde, korku duvarı Kawa'nın demirci balyozuyla yıkılır. Demire şekil veren balyoz, halkın köleliğine de son verir. Başlayan savaş çok uzun sürmez. Zalim kral yıllardır halkın kanıyla, canıyla beslenmesinin hesabını Kawa'nın balyozu altında ezilerek verir. Demirci Kawa sadece kendi çocuğunu değil, tüm halkı kölelikten kurtarır. Kawa, Zalim Dehak'ı öldürdükten sonra çevredeki en yüksek dağa çıkarak büyük bir ateş yakar ve kurtuluşu tüm halka müjdeler. Halk o günü bayram ilan eder ve zincirlerden ve prangalardan kurtuluşunu kutlar. Yakılan ateş her yılın 21 Martı'nda yakılmaya ve omuz omuza halaylar kurulmaya devam eder. 21 Mart'ta yakılan bu isyan ateşi bugün hala yanıyor. Onyıllardır her 21 Mart'ta halklar ateşler yakarak, kurtuluşu kutluyor, Demirci Kawa'nın yarattığı geleneğini sürdürüyorlar.

Bugün çağdaş zalim Dehaklarla karşı karşıyayız. Günümüzün Dehaklar'ı bizlerin emeği, alınteri üzerinde hükümdarlıklarını sürdürüyorlar. Bizleri her gün kendileri için kurban ediyorlar. Fabrika dişlileri arasında eziyor, parça parça ediyorlar. Kardeş halklar arasına düşmanlık tohumları ekiyor, kardeş Kürt halkını yok sayıyorlar. Kürt halkını imha etmeye çalışıyor, insanlığımıza pranga vurmak istiyorlar. Bu coğrafyada beraber yaşayan, aynı fabrikada, atölyede çalışan, aynı mahallede oturan, Türk, Kürt, Laz, Çerkez vb. halkları birbirinden kopartmaya çalışıyorlar. Bizlerin yan yana gelmesinden korkuyorlar. Korkuyorlar çünkü balyozlarımızın gücünü biliyorlar. Korkuyorlar çünkü dünyayı yarattığımız balyozlarımızın yan yana gelmesin istiyorlar. Zalim Kral Dehak'ın yaşadığı son, günümüz Dehakları'nın her zaman akıllarında duruyor. Kürt'ü, Türk'ü ile biz dünyayı nasırlı ellerimizle vareden işçi sınıfının birer parçasıyız. Aynı sömürü çarklarının arasından geçiyor, aynı yoksulluğu, açlığı yaşıyoruz. Şimdi ki Kral Dehaklar olan patronlar bizleri işten atarken Türk, Kürt ya da Laz, Çerkez diye ayırmıyorlar. Dehaklar kendilerini de Kürt, Türk diye ayırmıyorlar. Onlar zulmeden, sömüren, katleden asalak patronlar sınıfının parçaları olarak birlikte davranıyorlar. Bizlerin ise fabrikada, atölyede, mahallede, sokakta yan yana gelmememizden güç alıyorlar. Bunlar Türk'tür, bunlar Kürt'tür, Laz'dır diye bizi birbirimize düşürüyorlar.

Sömürünün, açlığın, köleliğin vatanı, milliyeti yoktur. Zulme karşı isyanın, başkaldırının da vatanı, milliyeti yoktur. Baskıyı, katliamı, paylaşan halklar, mücadeleyi de paylaşmalıdırlar. Yoksulluğu, yoksunluğu, açlığı, sömürüyü paylaşanlar, kardeşliği de paylaşmalıdırlar.

Şimdi zaman 21 Mart'ta isyan ateşini yakmış olan Demirci Kawa'nın mirasına sahip çıkma zamanıdır. Halkların kardeşliği için yakılan ateşi harlama zamanıdır. Dünyanın neresinde olursa olsun işçilerin, emekçilerin patronların saldırılarına karşı mücadelesini büyütme zamanıdır. Halkların katledilmesine karşı hep birlikte karşı koyma zamanıdır. Zaman "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği"ni daha güçlü haykırma zamanıdır.

Düzenin kirli oyunlarına karşı tek çare örgütlü mücadele!

Ellerimiz hayattaki tek sermayemizdir bizim. Ellerimiz olmasaydı ne olurdu. Dünyanın bu güzellikleri olur muydu? Hiç düşündük mü acaba? Evet, arkadaşlar biz işçi ve emekçiler bu güzellikleri yaratanlarız. Kendi geleceğimizle ilgili kararları verirken, artık geçmişte yaptığımız hatalarımızı görüp daha sağlıklı karar vermek durumundayız. Çünkü bundan önceki dönemlerde güvenip de hakkımızı arar dediğimiz kişiler ve partiler bizlerin aleyhine bir dizi yasalar çıkarttılar. Bizi açlık, sefalet ve yoksulluk içerisinde yaşamaya mahkûm ettiler. Ne miydi bu yasalar? SSGSS dedikleri ölüm yasası, emeklilik yaşının 65 yaş sınırına çekilmesi yani mezarda emeklilik, istihdam paketi ile patronlara jest yapması. AKP hükümeti şimdilerde ise, patronların krizden en az zararla çıkmalarını sağlamak için kısa çalışma ödeneği ile patronların yardımına koşmaktadırlar. Düzen partileri efendilerinin bizleri daha fazla nasıl sömüreceklerinin hesabını yapmaktadırlar. Düzen partileri ve sermaye sınıfının ortaklaşa düzenlemiş oldukları bu yasalar ve yapılan bu zamlar ne yazık ki bizlerin sessiz kalmasından kaynaklanmaktadır.

Düzen partileri ve sermaye ortaklığı ile çıkan yasalar ve saldırılarla, yüzbinlerce kişilik işsiz ordusu yaratıldı. Şimdi yine bir seçim döneminin içerisine girdik. Her miting alanında avazlarının çıktığı kadar bağıran düzen partileri sadece kendi pisliklerini ortaya döküyorlar. Yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan işçi ve emekçileri düşünen, kriz bahanesiyle işten çıkartılan yüzbinlerce işsizin ne olacağını tartışan bir kişi bile yoktur. Olmaması da gayet normal. Çünkü onları biz seçiyoruz ama onlar bizim değil sermaye sınıfının temsilcileri. İşçiler aç kalmış, işçiler yoksullaşmış ya da sefalet içerisinde yaşıyorlarmış kimin umurunda ki. Ancak yaptıkları "çok iyi işlerde" var elbette. Mesela kömür, yiyecek ve beyaz eşya dağıtarak sadakacı bir toplum yaratmak. Çıkardıkları yasalarla patronların kolay bir şekilde işçileri işlerinden atmasının yolunu düzlemek. Bizler de bu çalışmanın bir parçası olduk bundan önceki dönemlerde. Sessiz kalarak ekmeklerine yağ sürdük.

Bu seçim döneminde de bundan farklı bir durum olmayacak kuşkusuz. Fakat bir şeyleri değiştirmek bizlerin elinde. Nasıl dünyanın bütün güzelliklerini yaratacak yeteneklere sahipsek, bu oyunu bozacak ve bu krizin faturasını da krizi yaratanlara yani patronlara ödetecek yeteneğe ve güce sahibiz. Bu gücümüzü bütün patronlar, bütün düzen partileri biliyorken ve bizlerden korkuyorken nedendir bilinmez, bir tek biz işçi ve emekçiler bu gücün farkında değiliz. Tek sorunumuz yan yana gelip birbirimize güvenmemek. Artık bir tek seçeneğimiz kaldı. Ya yanımızda çalışan arkadaşlarımıza güveneceğiz ve örgütlü mücadelenin yolun tutacağız. Ya da bundan sonra bizlerin hayatını daha da zorlaştıracak olan bu sistemin bizi daha çok sömürmesine ve ezmesine göz yumacağız. Düzenin kirli oyunlarına karşı tek çare örgütlü mücadele.

Kartal'dan bir metal işçisi

Örgütlü gücümüze inanarak kazanacağız!

Dünyada yaşanan krizin faturası işçi ve emekçilere işsizlik, yoksulluk ve hak gaspları olarak ödetilirken, ülkemizde de yaşananlar farklı değil. Bu hafta bir fabrikanın işçi aldığını öğrenip iş başvurusu için gittiğimde, güvenlik personeli, patronunun verdiği talimat gereği haftaya gelmemizi söyledi. Bir hafta sonra fabrika önüne gittiğimde yüzlerce işsizin fabrika önünde kuyruk oluşturduğunu gördüm. İşten atmaları, ücret gaspları, ücretsiz izinler, doğalgaz ve elektrik zamları yetmiyormuş gibi şimdi de burjuvazi fabrikalarda işçi alımı ilanlarını asıp, yüzlerce işçiyi sabahın erken saatlerinde fabrika önünde toplayarak, rekabet içinde iş dilenmemizi sağlamaya çalışıyorlar. Bizlerin onuruyla oynuyorlar.

Sermaye sınıfı artık ekonomik açıdan her şeyini kaybetmiş olan işçi sınıfına karşı, bu tür oyunları ve saldırıları devreye sokarak örgütlü gücünden uzaklaştırmaya çalışıyor. Köleleşmiş bir toplum yaratarak kârlarının üzerine kâr koymayı hedefliyorlar. Biz işçi ve emekçiler, sermayenin bu saldırılarına ve oyunlarına karşı her şeyimizi (işimizi, aşımızı, sağlık ve çocuklarımızın eğitim hakkını) kaybetsek te, hala ayakta duran onurumuzu kıramayacaklarını, bu kan emicilere göstermemiz gerekmektedir. Bizler asırlardır sadece emeğimizi satıyoruz. Bu asalak sermaye sınıfına onurumuzu satmadık hiçbir zaman. Bundan sonra da satmayacağız.

Gün haklarımız için, işimiz, aşımız için, evdeki çocuklarımızın gelecekleri için mücadeleye dört elle sarılma günüdür. Daha iyi bir dünyada yaşamak, patronların bize reva gördükleri köleliği yok etmek için, örgütlü mücadelede yerimizi almalıyız. Savaşmadığımız, sessiz kaldığımız sürece, fabrika önlerinde iş başvurusu için iş dilenen yüzlerce değil milyonlarca insanı görmek, sermaye sınıfının işine gelecektir. Mücadele barikatlarını kurarak alanlarda ve sokaklarda sesimizi duyurmalıyız. Taleplerimizi kabul ettirene kadar, mücadele barikatlarının arkasında kölelik düzenine karşı açık bir savaş vermeliyiz. Şunu iyi kavramalıyız ki, biz işçi ve emekçiler onurumuzu sermayeye teslim etmediğimiz sürece kendi sınıf bilincimize ve örgütlü gücümüze inanarak kazanacağız ve patronlardan hesap soracağız.

Yaşasın işçilerin birliği yaşasın onurlu mücadelemiz!

İşten çıkarılan bir işçi

Kriz bahanesi

Ben 2007'den bu yana Cesur Çuval'da çalışan bir işçiyim. İşe başlarken bana söylenenler şunlardı; işyerimizde maaşları tam veriyoruz, bunun dışında da ikramiye veriyoruz. Ama şimdi ise krizi bahane ederek haklarımızı bir bir elimizden almaya başladılar. Maaşlarımızı tam olarak alamıyoruz. Ve bugüne kadar birçok arkadaşımız işten atıldı. Patron yalakası müdür ise "eğer işlerinizi doğru dürüst yapmazsanız sizi kapı önüne koyarım" diyerek durmadan tehdit ediyor. Ve arkadaşların birçoğu işsiz kalma korkusuyla söylenenlere ve yapılanlara ses çıkaramıyor. Bu dünyada kriz var, ama biz halen vergimizi ödüyoruz. Biz işçiler hariç her şeye pay ve para ayrılıyor. Ve işten atılan arkadaşların alacakları 12 taksite bölünüyor, kirada kalıyoruz maaşlarımızı alamayınca ödeyemiyoruz. Kimse bununla ilgilenmiyor. Çalışmışız kazanmışız ama alamıyoruz. Bu nasıl adalet. Maaşları sorduğumuzda "çalışıyorsunuz ya maaşı ne yapacaksınız" diyerek bizi fırçalıyorlar. Artık bu gidişe bir dur demek gerekiyor. Biz çalıştığımız, mal ürettiğimiz halde faturasını ödemek zorunda değiliz. Buradan önce kendi fabrikamdaki arkadaşlarıma, sonra herkese sesleniyorum; bizi çalıştırmaları bir ödül değildir, biz alınteri döküyoruz, mesailerde canımız çıkıyor buna rağmen hakkımızı alamıyoruz. Bu asalaklardan ancak bir araya gelerek ve hakkımızı isteyerek hesap sorabiliriz.

Bir Cesur Çuval işçisi

Taleplerimiz için mücadeleyi yükseltelim!

√ *Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!*

√ *7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!*

√ *Tüm çalışanlara genel sigorta!*

√ *İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!*

√ *Tüm dolaylı vergiler kaldırılsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!*

√ *Herkese parasız sağlık hizmeti!*

√ *Her düzeyde parasız eğitim!*

√ *Herkese ihtiyaca uygun, sağlıklı, güvenli ve ucuz konut!*

√ *Ucuz elektrik, su ve ısınma hizmetleri!*

√ *Güvenli, hızlı ve ucuz toplu taşıma!*

√ *Tüm yerleşim birimlerine kreş, çocuk yuvası, sağlık merkezi, spor, kültür ve sanat kurumları!*

√ *Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım!*

√ *İnsan sağlığını, doğayı ve çevreyi gözeten bir kentleşme ve sanayileşme!*

√ *Ormanlar, denizler-sahiller, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm doğal zenginlikler halkın hizmetine sunulsun!*

√ *Doğal kaynakların yağmalanmasına, çevrenin ve tarihsel-kültürel mirasın tahrip edilmesine son!*

√ *Tüm çalışanlar için grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı!*

√ *Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!*

√ *Borç ödemeleri durdurulsun, tüm borçlar geçersiz sayılsın!*

√ *İMF, DB vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!*

Kartal İşçi Kültür Evi Derneği

Fahri Korutürk cd. Gürpınar sk. 26/1 Karlıktepe Kartal

Tel: 0 534 843 96 79 email: ayipiscibulteni@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 418 * Fiyatı: 25 Kr * Mart 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92